

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/620/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213401
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213401.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 9C/252/2012 - 46 zo dňa 01. 12. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 27. 11. 2014 zamietol. Súd žalobu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nemajetkovú ujmu zamietol. O trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej skúmal, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 27. 11. 2014, ktorý súdu doručil dňa 28. 11. 2014, a to do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu pre prerušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Okresný súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol s odôvodnením, že nie je dôvod na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., keďže o námietke zaujatosti v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorým rozhodnutím je okresný súd viazaný, a teda nebol dôvod na prerušenie konania, pretože o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté podľa zákonných ustanovení upravujúcich procesný postup súdu. Podanie sťažnosti na ústavný súd, teda nie je dôvodom na prerušenie konania vzhľadom na to, že o zaujatosti sudcov okresného súdu bolo už nadriadeným súdom rozhodnuté.

Okresný súd následne posúdil i návrh žalobcu vo veci samej a z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu stanovené ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ si uplatňoval svoj nárok na náhradu škody spolu s nárokom na nemajetkovú ujmu na základe tej skutočnosti, že v konkrétnom exekučnom konaní nerozhodol okresný súd v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora, a tým došlo k vzniku škody na strane navrhovateľa na základe nesprávneho úradného postupu súdu. Na základe vykonaného dokazovania

okresný súd zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na okresnom súde pod č. 3Er/2469/2010 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 04. 10. 2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s. o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 08. 11. 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 16. 05. 2012. Následne bola exekúcia zastavená uznesením zo dňa 05. 06. 2012. Prvostupňový súd dospel k záveru, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie pri aplikácii ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadok exekučný súd lehotou 15 dní nebol viazaný. Vzhľadom k tomu, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, prvostupňový súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal jednu zo zákonných podmienok pre vznik prípadného nároku na náhradu škody, prípadne nároku na nemajetkovú ujmu, a to nesprávny úradný postup okresného súdu. Z týchto dôvodov sa súd v ďalšom konaní ani nezaoberal skúmaním otázky, či na strane žalobcu týmto prípadným nesprávnym úradným postupom vznikla škoda alebo iná nemajetková ujma a či existuje príčinná súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k prieťahom v súdnom konaní poukázal na to, že nie je možné konštatovať, že v danej veci došlo k prieťahom v konaní, pričom toto oprávnenie má len ústavný súd, pričom poukázal aj na ustálenú judikatúru ústavného súdu, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (ÚS 46/01, I.ÚS 66/02, II.ÚS 57/01). Poukázal na prax žalobcu, ktorý podáva hromadne v rámci celej Slovenskej republiky niekoľko tisíc až desiatok tisíc návrhov na exekúcie na základe exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov a týmto de facto znemožňuje rozhodnúť súdom v primeraných lehotách, pričom návrhy na exekúcie podáva opakovane a aj po tom, ako boli právoplatne judikované okolnosti, že navrhovateľom používané exekučné tituly obsahujú neprijateľné podmienky a pre ich rozpor so zákonom sa žiadosti o vydanie poverenia zamietajú. Okresný súd konštatoval, že zo strany okresného súdu v rámci exekučného konania nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a súd nemôže konštatovať, že došlo k zbytočným prieťahom pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré by zakladali právo navrhovateľa na náhradu škody, prípadne nemajetkovú ujmu. Pokiaľ žalobca poukazoval na nesprávny úradný postup okresného súdu, ktorý podľa žalobcu vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v rámci exekučného konania, prvostupňový súd s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v znení v čase začatia exekúcie ustálil, že exekučný súd bol oprávnený skúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom a v prípade zistenie rozporu je v kompetencii exekučného súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu trovy konania nevznikli, preto súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 357/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola

pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Vo vzťahu k majetkovej škode v odvolaní namietal, že súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, pričom v tejto časti namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Okrem iného ďalej namietal, že nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K rozhodnutiu okresného súdu, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania odvolací súd uvádza, že sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť žalobu, ktorou sa žalobca domáha náhrady škody, ktorá by mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, na ktorom sudca vykonáva súdnictvo nezakladá dôvod na vylúčenie sudcu. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/43/2013). Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci prerokovať a rozhodnúť takúto vec (napr. sp. zn. I.ÚS 89/2013, I.ÚS 92/2013) s odôvodnením, že okolnosť, že o veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa O. s. p. a ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Za takejto situácie odvolací súd rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, ktorým sa žalobca domáha prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd považuje za vecne správne.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, uznesením sp. zn. 13NcC/567/2012 zo dňa 15. 10. 2012 rozhodol o námietkach žalobcu obsiahnutých v žalobách vo veciach vedených na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 16C/184/2012, 8C/254/2012, 16C/159/2012, 12C/227/2012, 13C/209/2012, 9C/252/2012, 12C/269/2012, 9C/204/2012, 12C/237/2012, 14C/305/2012 a rozhodol tak, že sudca Okresného súdu Rimavská Sobota Y. Q. P. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 16C/184/2012, 8C/254/2012, 16C/159/2012, 12C/227/2012, 13C/209/2012, 9C/252/2012, 12C/269/2012, 9C/204/2012, 12C/237/2012, 14C/305/2012, sudcovia Okresného súdu Rimavská Sobota Y. L. Z., T. N. H., Y. X., Y. H. C., Y. H. J., Y. Q. K., Y. N. T., T. H. Z., T. Z. J., Y. H. T., Y. T. W., Y. T. Z., Y. P. W. a Y. Z. X. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v uvedených veciach. Zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil, nakoľko nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci. Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, otázku či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, na čo odvolací súd už poukázal vyššie. Okresný súd teda dospel k správne názoru, že neexistoval dôvod na prerušenie konania.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu je síce pravdivé, avšak odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný doručil vyjadrenie k žalobe súdu len dňa 27. 11. 2014. Odvolací súd poukazuje na to, že z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že žalovaný v obdobných súdnych sporoch podáva v zásade rovnaké vyjadrenie k žalobám žalobcu, pričom žalobcovi je nepochybne známy obsah vyjadrení žalovaného k žalobám žalobcu, ktorými sa domáha plnenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu. Za danej situácie nemožno prvostupňovému súdu vyčítať nesprávny procesný postup s prihliadnutím aj k tomu, že žalobca bol na pojednávanie riadne predvolaný, keď právny zástupca žalobcu prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 10. 11. 2014, pojednávanie sa uskutočnilo dňa 01. 12. 2014 a je zrejme, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Žalobcovi nič nebránilo, keďže mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, dostaviť sa na pojednávanie a oboznámiť sa aj s vyjadrením žalovaného.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 01. 12. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 27. 11. 2014 súd požiadaval o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu, ktorým podaním zároveň žiadal súd o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania,

oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčasť písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p.

Vzhľadom na to, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd dôvodne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania s tým, že súčasne žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces, odvolací súd prejednal následne i rozhodnutie okresného súdu vo veci samej. Žalobca v návrhoch na začatie konanie tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej lehoty a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Ďalej odvolací súd preskúmaním veci zistil, že na Okresnom súde Rimavská Sobota sa viedlo exekučné konanie pod sp. zn. 3Er/2469/2010, pričom žiadosť o udelenie poverenia doručil súdny exekútor súdu dňa 04. 10. 2010, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., súd o žiadosti súdneho exekútora, ktorou žiadal vydať poverenie na vykonanie exekúcie, rozhodol uznesením zo dňa 08. 11. 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívala predovšetkým v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Súdna prax je ustálená na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IIÚS/243/2013, IVÚS/605/2012). Za situácie, že okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 04. 10. 2010 a súd žiadosť súdneho exekútora zamietol uznesením zo dňa 08. 11. 2010, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup s prihliadnutím na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolací súd dodáva, že okresný súd správne poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva povinnosť súdu preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a správne vyhodnotil neexistenciu nároku žalobcu na náhradu majetkovej ujmy a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa tvrdenia žalobcu mala vzniknúť aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď tento vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Odvolací súd je rovnako toho názoru, že exekučný súd v predmetnom konaní postupoval v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Keďže preskúmaním exekučného titulu vo forme rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že tento exekučný titul je v rozpore so zákonom, žiadosť súdneho exekútora, ktorou žiadal o udelenie poverenia na vykonanie poverenia, zamietol. Nemožno teda konštatovať, že toto rozhodnutie nie je zákonným rozhodnutím, pričom žiadnym príslušným orgánom nebola konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia.

K námietke žalobcu v odvolaní, že súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov, odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená

orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prietiahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody a príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.